

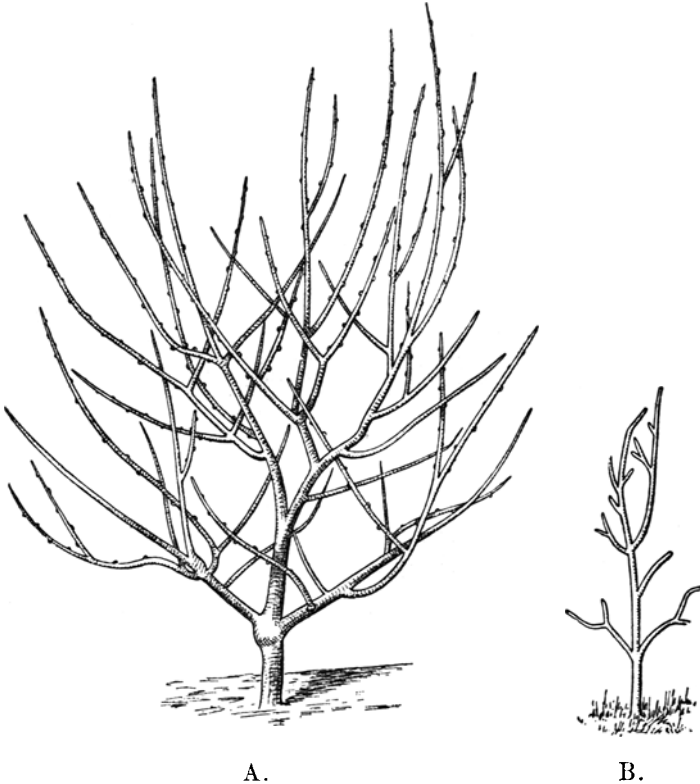
DE INWERKING VAN KLAVER EN GRASBEDEKKING VAN DEN GROND OP DEN GROEI VAN JONGE BOOMEN.

Het is een bekend feit, dat jonge boomen, die in een' bodem staan, welks oppervlakte met eene samenhangende gras-, klaver- of lucernezone bedekt is, niet best vooruit willen. En geen wonder. De nog jonge boomen hebben wortels, welke nog zeer weinig diep gaan; zij moeten dus hun water putten uit de dicht bij de oppervlakte gelegen lagen van den grond. Is nu de bodemoppervlakte met eene dichte zone van planten bedekt, dan vangt deze het neervallende hemelwater op, 't welk den grond dus voor 't meerendeel onthouden wordt. Ook neemt de bodembedekking met kruidachtige planten groote hoeveelheden water uit den grond op, waardoor de ondiep wortelende jonge boompjes gebrek lijden. De dieper wortelende oudere boomen kunnen wel is waar beter tegen zoo'n bodembedekking van zodevormende kruidachtige gewassen; maar toch lijden ook zij er onder.

Watergebrek is voor jonge boomen wel het grootste bezwaar, aan de bedekking van den bodem door klaver, lucerne of gras verbonden. Ook de voedselonttrekking door de bedoelde kruidachtige planten is niet geheel zonder beteekenis; maar zeker is van nog meer belang het feit, dat de met eene zone overdekte bodemoppervlakte minder geschikt is om de lucht in den grond te doen toetreden dan eene niet bedekte bodemoppervlakte.

In de „ Mitteilungen über Obst-und Gartenbau „, uitgegeven onder redactie van R. Goethe (jaargang XIV, bl. 145), worden een paar voorbeelden aangehaald, waaruit overtuigend de schade blijkt, door eene zodeachtige bodembedekking aan ooftboomen teweeggebracht. De hoofdredacteur Goethe maakt daar melding van drie even oude appelboompjes, van

welke er twee in een lucerneveld staan, terwijl het derde staat op een' akker, waar tot dusver hakvruchten en graan groeiden. Deze drie boomen waren in 1894 geplant geworden. In Januari 1899 (dus vier jaar na de planting) waren

de twee boomen, welke in het lucerneveld hadden gestaan, ongeveer niets gegroeid; de derde boom echter, die op geregeld bewerkten bodem stond, was flink gegroeid. De omvang van zijnen stam bedroeg, op 1 M. hoogte boven den grond, 17 c. M.; terwijl die van de beide andere stammen respectievelijk slechts 11,2 en 8,4 c. M. bedroeg.

De schrijver van het opstel in de " Mitteilungen " haalt

een opstel aan uit een Engelsch blad (" Gazette "), waarin 't volgende wordt gezegd : " Als een grove fout moet het worden beschouwd, dat men jonge ooftboomen op akkers of andere terreinen plant, die sedert verscheidene tientallen jaren, ja misschien sedert eene eeuw, door ooftbouw werden uitgeput. Onder zulke omstandigheden geplant, vertoonen de jonge ooftboomen niet alleen een' zeer spaarzamen groei; maar zij zijn ook in sterke mate aan het gevaar blootgesteld, door ziekten en vijanden van allerlei soort te worden aangestast. Maar evenzeer moet het worden afgekeurd, ooftboomen te planten op graslanden of weiden. Kan ook al de graszode onder de kroon van een' volwassen boom geene aanmerkelijke schade meer teweegbrengen, voor jonge boomen is zij in ieder geval hoogst nadeelig. Bijgaande afbeeldingen stellen twee boomen voor, waarvan men bij den eenen (*a*) de ontwikkeling in de hand heeft gewerkt door den omtrek van den stam geregeld schoon te houden van gras, terwijl bij den ander (*b*) de groei gering is gebleven, door de vorming van eene graszode rondom den voet van den stam. De beide boomen werden in November 1894 gepoot, en waren toen ongeveer even goed ontwikkeld, zoo wat de boven aardsche deelen als wat de onderaardsche deelen betreft. De beide boomen werden ook op dezelfde wijze behandeld en verpleegd, met dit verschil slechts : dat in het volgende jaar 1895 het terrein onder den eenen boom met grasmengsel werd bezaaid, het terrein onder den anderen boom niet. De tegenwoordig waar te nemen verschillen zijn in 't leven geroepen gedurende de drie jaren na de planting. Terwijl de boom, die in open grond groeide, een' zeer weelderigen groei had en er gezond en krachtig uitzag, bleef de andere, wiens voet door eene graszode omgeven was, niet slechts ver in ontwikkeling en wasdom bij den eersten boom achter, maar hij maakte zelfs een' ziekelijken, hopeloozen indruk.

Dergelijke proeven zijn bij verschillende ooftboomsoorten en verscheidenheden, zoowel aan hoogstammen als aan laagstammen, in grooten getale uitgevoerd geworden, en van de resultaten werd in ieder bijzonder geval nauwkeurig boek gehouden.

Om de resultaten dezer proeven in getallen duidelijk te maken, wil ik slechts dit zeggen : dat de groei der in de zode staande ooftboomen 70 tot 80 % minder bedroeg dan die der in open grond staande boomen.

Ook werd waargenomen dat de graszode den boomen stellig nog meer nadeel doet dan onkruid; en geen wonder. Dit toch sterft meestal vóór den winter af; de graszode blijft ook den geheelen winter op hare plaats. Waar men dus jonge ooftboomen in het grasland wil poten, zorgte men dat de omgeving van den stam steeds vrij van gras en onkruid worde gehouden.

J. RITZEMA Bos.

DE VOEDING DER BONTE KRAAI.

(*Corvus Cornix*.)

Het is niet altijd gemakkelijk uit te maken of een bepaald dier in een bepaalde streek voor den landbouw en de daarmee verwante vakken, (zooals tuin-, ooft-, boschbouw, enz.) al of niet voor schadelijk dient gehouden te worden. Immers vele dieren stichten, naast de veroorzaakte schade, ook eenig nut en zelfs de nuttigste dieren zijn wel eens schadelijk te heeten. De vos, die wel door niemand als nuttig zal beschouwd worden, vreet nochtans ratten en muizen; vele insectenetende vogels, die door de wet beschermd worden om het nut dat zij stichten, verslinden bij gelegenheid ook wel sommige nuttige insectensoorten. Maar in het geval van den